

Egy székely szentember, az oroszhegyi BÁLINT I. László

(Kivonat)

Az 1907-ben született BÁLINT I. László gazdaember a Székelyudvarhely közelében lévő faluban, Oroszhegyen. Az '50-es években tiltott csíksomlyói pünkösdi búcsújárás újraindításának üzenetét kapja látomásban 1962-ben. Élményeiről, az 1994-96-beli gyűjtések során magnetofon előtt számol be. A beszámolóban az ősi magyar, Szent István előtti hitvilág és a keresztény világkép ötvöződése nyilvánul meg. A küldetés, az első elragadtatás egy az Oroszhegy határában lévő ősi kultusz hely, az Urusos kút közelében történik. Az Urusos kút eredete a helyi hagyomány szerint Szent László király alakjához kapcsolódik, aki szintén szereplője BÁLINT I. László egy látomásának.

Bevezető

“A magyar vallásos népelet iránt az utóbbi években örvendetesen megélnékült mind a tudományos, mind a művészi, mind pedig az egyházi érdeklődés”, írta BÁLINT Sándor 1941 novemberében a jászladányi szentember, OROSZ István önéletrajzának előszavában. Megállapítása az elmúlt évek közérdeklődésére is helytálló. A 19. századi és századunk első felében élt szentemberek, FRANKOVICS Mihály, MIKLÓS István, ENGI TUDÓ Vince, MEGYESI József, MÉSZÁROS Mihály és tár-

saik működését, gyógyítását, látomásait jórészt már földolgozta és publikálta a tudomány, az elmaradások pótlása pedig most van folyamatban. Az elmúlt évtizedek ateista államberendezkedése és a földrajzilag egységes Kárpát-medence mesterséges politikai határok által történt szétdarabolása kutatást igénylő továbbélési és fejlődési irányt adott a hagyományos paraszti közösség által produkált vallási megnyilvánulásoknak. A sajátos jegyek sokaságát magán viselő népi vallásosság ugyanis tovább élt az egyre zordabbá, barátságatlanabbá váló világban, sőt a saját világképéből fakadó túlélési módszereket is kidolgozta. Ennek kutatása azonban még nagyon a kezdeteknél tart. E kutatást kívánjuk egy most ismertetendő szerény adalékkal előbbre vinni.

A Székelyudvarhely közelében lévő faluban, Oroszhegyen él az 1907-ben született BÁLINT I. László. Az imádságos lelkületű, jámbor gazda a saját és a közösség életét befolyásoló elragadtatás részese lett. Az 1950-es évek Romániájában tiltva volt a vallási élet minden látványos megnyilvánulása, így a csíksomlyói pünkösdi búcsú is. A búcsújárás újraindításának üzenetét kapta látomásban BÁLINT I. László 1962-ben. Élményeiről, az 1994-96-beli gyűjtésem során magnetofon előtt számoltattam be. Első látogatásom 1994. májusában volt, TÓTH Péter Pál operatőr rendező, valamint MOLNÁR V. József és GÁL Péter társaságában. Elbeszélését hangszalagra rögzítettem, az itt közölt részletek e felvételek lejegyzései, valamint GÁL Péter kollegám saját felvételtől készült anyagából valók.

BÁLINT I. László beszámolójában az ősi magyar, Szent István előtti hitvilág és a keresztény világkép egységes megnyilvánulásának lehetünk tanúi. A küldetés, az első elragadtatás egy az Oroszhegy határában lévő ősi kultusz hely, az Urusos kút közelében történik. Az Urusos kút eredete a helyi hagyomány szerint Szent László király alakjához kapcsolódik. Különös kapcsolat fűzi BÁLINT I. Lászlót is Szent Lászlóhoz, aki látomásában is szerepel. “Szent László nevre vagyok keresztelve, az Ő nevit hordozom...” mond-

* Elhangzott 1997. szeptember 12-én a Sors – Áldozat – Divináció című tudományos konferencián Budapesten, az MTA Néprajzi Kutatóintézetnek Könyvtárában.

ja. Vegyük tehát sorra BÁLINT I. László történetének helyszíneit és eseményeit.

Oroszhegy

Mint említettük, Oroszhegy Székelyudvarhely közelében lévő község. Lakói római katolikus vallású székelyek, akik földműveléssel és erdőgazdálkodással foglalkoznak időtlen idők óta. A település távol van minden fő közlekedési úttól, talán ezért őrizhette meg a legutóbbi időkig zárt közösségi rendjét, archaikus kultúráját. "Az oroszhegyi népéletnél még sok ősi szokás maradt fenn egész eredetiségében, melyek másutt már átalakulni kezdenek..." írja ORBÁN Balázs (ORBÁN 1868, 99).

Az Urusos kút

A kút a községtől 6-7 km távolságra északnyugati irányban van, mezei úton közelelithető meg. ORBÁN Balázs idézett művének 104. oldalán így ír róla: "Tovább Kápolna-mező nevű helyen egy kápolna maradványai látszanak, a kápolna mellett egy gyógyforrás fakad fel, melyhez most is Úr szeredáján feljár a nép s felviszi beteg gyermekeit fürösztetni, mert e forrásnak nagy gyógyhatást tulajdonítanak, mely a hagyomány szerint onnan erede, mivel Szent László király itt szokott volt fürdeni. A forrás közelében egy bemélyedést Sátorhelynek neveznek: itt állott volna a szent király sátora." A kút eredetét BÁLINT I. László így meséli el: "No osztán ez megtörtént, akkor osztán győzelmet aratott a pogányokon, Szent László király vót a király, a magyaroknak. Annak öröme Szent László király osztán, hogy legyőzték a tatárokat, itt járt, s ahogy itt járt, hát hol az az Urusos kút van, ahol a keresztfa van káponakeresztfa, van egy kicsi kápona, annak meg a kövei megvanak, aki tudja hol van a', a keresztfa ehelyt s a kápona vót ahalyt. Mellette sűrű bokor van... Hát oda aztán Szent László király a kardját beléütte, a rózsafűzérjét fétette a kardmarkolatra, s ott hálát adott a Jóistennek, hogy le-

győzték a tatárokat. Onnat jött a víz, onnat fakadott föl a forrás, addig egy toplicás vót a terület..."

A kútnál történt csodás gyógyulásokra így emlékezik: "... a nép között olyan fekélyes betegségek vótak, mit az orvosok nemigen tudtak gyógyítani. Hát akkor felmentek oda az Urusos kúthoz, de csak akkor, áldozócsütörtökre virradóra, áldozócsütörtök szombatján, olyankor mentek el, hogy napfény jötte előtt oda legyenek. De vitték azt az ótvaros gyermekeket, azt az olyan sebes gyermekeket, amelyiken az orvosok nem tudtak segíteni. Akkor ott tüzet tettek, hol az az Urusos kút van, ahalyt küjjebb vót a káponán, a káponán a száraz hely, nem a mocsárba tették a tüzet, hanem oda a száraz helyre tüzet tettek. Abból a vízből melegítették fé, amilyen edényt vittek, olyan vittek, abból a gyermekeket megmosták. (...) A gúnyját oda fölterítették a bokorra s otthagyták. Kinek nem vót olyan gúnyája, az pénzt vetett bő a bokorba vagy a földre s aki azt megkapta az imádkozott érte, hogy az Isten könyörüljön meg rajta s adja vissza az egészségit..."

Laci bácsi megemlékezett még arról is, hogy a forrás gyógyító vize női panaszokra és vérfolyásos betegségekre is hathatós segítséget nyújt. Az, aki ezt elviszi, imádkozni köteles az érték otthagyjának gyógyulásáért, de ha ezt elmulasztja, reászáll a gyógyultból távozó betegség.

Itt érte BÁLINT I. Lászlót gyermekkorában élete első transzcendens élménye is. Közeleli kaszálójuk tisztítása után a kút környékét tisztogatni, imádkozni érkezett ide. Pihenni és ebédelni szeretett volna a kápolna romjainak közelében lévő hűvös helyen. "Ahogy elszenderedtem, hát érzem, hogy jobb felől úgy megsírít a szél! Hát eltúrtem. Hát balfelől es úgy megsírít a szél! Akkor azt mondja nekem valaki, hogy kelj fel, azt mondja, mer' itt szent a hely! (...) Ezt a csodát érzettem én itt ezen a területen."

Az ősi székely búcsújárárhely székely nemek és ágak szerinti pompás pünkösdi fölvonulását nem nézhette jó szemmel a román kommunista hatalom. Érezte, hogy a Szűzanya lábaihoz zarándokló ezrek és tízezrek roppant erőt képviselnek. Ezzel az erővel csak katonai erődemonstrációval lehet szembeszegülni, gondolták. Talán megéreztek valamit abból, hogy a nagy csíksomlyói körmenetnek vallási tartalmán túl van valami ősi győzelemünnepe jellege is. Az utolsó nagy pünkösdi búcsúra, amely már a fenyegető katonai és belügyes megfigyelők sokaságától volt beárnyékolva, 1949-ben került sor. Volt ebben a dacos küzdelemben, ebben az egész székelysége kiterjedő ellenállásban valami végzettszerű és mitikus. A búcsú főcelebránsa a hónapok óta a letartóztatás árnyékában élő gyulafehérvári főpásztor MÁRTON Áron volt. Ezekről az eseményekről így emlékezik meg, a MÁRTON Áronról írt könyvében P. SZŐKE János: "1949 tavaszán Felcsíkon volt MÁRTON Áron bérmaúton. A gyimesi hívek egy fehér lovat ajándékoztak neki, s MÁRTON püspök, fiatal férfiak vezetésével lóháton vonult be Csíksomlyóra. Ezt az állami hatóság filmre vette, s úgy vélik egyesek, hogy a film még ma is megvan az állam levéltárában. A bérmaút alatt több ízben hatósági szervek tűntek fel, de a papok és a hívek olyan sorfalat álltak a püspök mellett, hogy senki sem tudott a közelébe kerülni." (P. SZŐKE 1988). Laci bácsi így emlékezik ezekre az évekre: "Hát a csíksomlyai búcsút letiltották, s nem lehetett menni Csíksomlyóra búcsúra. Nem szabad gyülekezni! Hát úgy es elmentek egynéhányan, de Oláhfaluba' biza, a miliciára behajtották őket, s másnap a fát vágatták. Amikor a búcsú letelt, akkor hazaeresztették. Amikor hazajöttek, aztán itt a vezetőség kacagta, hogy milyen búcsút jártak, s még mennek e búcsúra? Akik valahogy el tudtak menni, s megtudták, hogy azok elvótak, kérdezték tőlük, hogy a menyecske Csíksban mit csinál? Hogy viselkedik? De hát az ember lesütötte a fejét s elhallgatott..."

"No osztán ezalatt, 62-be' lött itt kollektív, s abba' 61-62 között vót ez az álomlátásom. (...) Egyik álmomba' látom, hogy keletről egy nagy csillag támadt. Az a nagy csillag támadt, hát igyenesen jött, jött, húzódtam félre, hogy nehoj neköm gyűjjön, hát né! Hogy húzódtam félre, igyenesen belém jött az a nagy-nagy csillag. Hogy belém jött... egész testembe fért el. Hát édes jó Istenem, mi az? E mi tud lenni? De hát úgy megerősített engem, annál erősebb lettem... (...) Hát jött egy olyan ünnep, hogy így mondjuk: Gyümöcsótó. A naptárba' úgy van írva, hogy Fogantatás. Gyümöcsótó fogantatás, az Úr Jézus Krisztusnak foganása. Akkor egy olyan álmod látok, hogy egy olyan helyre repültem én, nem a földön mentem, hanem repültem, mint aki hova akar repülni. Én elrepültem a magosba, megkerültem a határt. Elmentem egy olyan helyre, ahol a hatérkerülők ezelőtt meg szoktak állani. Ott vót egy keresztfa. Hát én valahogy onnan emelkedök, addig emelkedtem ki magam erejéből, hogy egyszer nezek vissza, s hát a föld akkora, mint egy fekete pont. Megin' emelkedök, emelkedök, s nezek vissza, s mán nem láttam. No, hogy nem láttam én egyszer, akkó má' most mit csináljak? Addig emelkedtem, há' má' tovább nem lehet, hogy no megütközött, hát a fejemet má' nem engedni valami! Hát csak az kék égboltozat, de nem es kék, hanem olyan lilaszínű, mint a piros hajnal, olyan fajta. Hét itt most mi lesz, Istenem mi lesz? Olyan villanás csapott fejem felett egész nyúgot felé, mint egy csónak! Istenem, mi lehet ez a fényes villanás? S hát zúgás van! Zúg, zúg, zúg! De nem sokáig zúgott, hanem csak bėjött a zúgás, mintha embörbeszéd lött vóna. Nem is úgy mint az embör, hanem olyan vékonyabb hangon. Az a vékonyabb hangú tömeg lejött, s ahogy lejött, de gyorsan jött, pillantásra körülvert, de hát nem értöttem én, hogy ök mit mondanak. Egyszer csak értöm, hogy aszondja:

– Maga lösz ez első csapatnak a vezetője!

Hát, Istenem, milyen csapat lehet, én nem láttam egyebet az ég egy világán semmit, csak olyant, mint egy-egy vinkli. Az úgy mozgott-mozgott, de sokan vótak, mint amikor a méhek rajoznak. Azok körülvöttek ingümet, s aszon-ták:

– Még jó két csapat!

Akkor már jött is a második csapat, utána a harmadik csapat. Mikor a harmadik csapat lejött, akkor esszecsapott az a nagy fényösség, tovább nem láttam. Na aszondja: Kerüljük meg az égbótot! Aztán menjünk vissza oda, ahonnan jöttünk. Ennyit magyarul értöttem. Éneköltünk: zúgjon hát a hálaének... Mikor az kifogyott mondtuk az olvasót es...

Akkor indulás vót keletnek s mind keletre möntünk, délre, egész nyúgotra, északra, úgy mint a csigalépcső, háromszé kerűtük meg az égbótot. Hát amikor háromszó mögkerűtük, már oda le vagyok érve, ahonnan én felszálltam, s akkor azok a vinklik eltűntek a szemeim elöl. Ez a jelenet vót: a keleti területen tisztán síkos hegyek vótak, kőszálhegyek, a déli vidéken pedig szép búzavetések. Nyúgot felé gyümölcsfák vótak, az északin megint fenyősök. De amint láttam, hogy marad el a föld, kicsinek marad, mint egy fekete pont, úgy mikor értünk le, akkor hát láttam a fekete pontot, há' nagyobb, nagyobb, nagyobb. Mikor a harmadikot békerűtük, há' ott vagyunk ahonnan főlemelködtem. No osztán ahogy leértünk parancsot kaptam:

– Menni kéne Csíkba! Ott el kell végezni – azt mondja – mikor megyek Udvarhelyig, legel-sőbbben menjek bé a templomba! A templomba' végezzem el az imádságot, onnét bé Csíkba, Somlyóra, metté fél kell szabaduljon. Na azt mondja, katonasággal gyakorlatoznak ott, s versengenek biciklivel, s ezektől fél kell szabaduljon.”

A küldetés megvalósítása

Laci bácsi a parancs szerint cselekedett, tarisznyát vett a vállára, begyalogolt Udvarhelyre, ott elvégezte az imádságát és autóbusz-

szal utazott át Csíkszeredába. Bement a szeredai plébániatemplomba, ott is elvégezte a kiszabott imádságát. Elmondásából úgy tűnik, küldetése minden részletre kiterjedő volt, bár az itt leírtnál részletesebben sohasem beszélt róla. Abból, hogy minden részlet pontosan úgy valósult meg, ahogyan látomásában arra fölkészítették, küldetésének fontosságára, komolyságára következtetett. Csíksomlyón fölkeresi a kegytemplomot, beszél az ott lévő ferences atyával, és elvégzi az imádságát is. A szállására vonatkozóan azt az információt kapta látomásában, hogy az egy Péter nevű embernél lesz. Nagy megerősítés volt számára, hogy az első ember, ahová szálláskérőben a barát társaságában bekopogtatott, azonnal szállással kínálta, s hallotta, hogy a barát az idős embert Péter bácsinak szólítja.

“Elmöntem én onnat – folytatja elbeszélését Laci bácsi – osztán a borvízhöz. A borvíz alól van, ott a templomon túl, az erdő alatt. Ott szoktak megállni a búcsúsok es, ott szoktak délre ebédőnyi, s ott pihenni a borvíznél. S ahajt aztán elévettem a kenyeret s ettem, de bíz a keservesen ment le, mikor azt mondta a barát, hogy nem lehet itt búcsú, me' katonaság lesz itt, még meg is ölögetnek. De hát én akkor mind elbúsultam, istenem, hát én, hogy tudjam teljesíteni a parancsot? Na hát, lesz, mán, ahogy lesz!”

A halálfélelemmel küszködő Laci bácsit még jobban megrémíti, hogy a borvízkúthoz fegyveres katonai alakulat érkezik. A csapat egyik tagja pedig halálosan megfenyegeti, ha nem takarodik el onnét. A kegytemplomba részt vesz a májusi ájtatosságon, majd szállására megy.

“Ahajt aztán elszenderedtem. Hát ott vagyok ahol indulunk ki a Sálvátorra, az első vezérkeresztnél. Hát én oda letérgyöttem, s ahogy letérgyöttem előttem áll Mária! Nem olyan vót mint a kegytemplomba, hanem olyan mint oda-fönt a szentpéteri templomba' való Mária szobor. Előtte vót Szent Péter. Amelyik ott van abba a templomba. Kard vót az ódalán. Hát jobb felül ott áll Szent László király. Bal felől Szent István király, s én vótam hátul térgyön állva,

Csobotfalva felé azon a rőszön, úgy a fenyős alatt, annyi a katonaság, hogy a fűszál nem vót annyi. Istenem, most mi lesz, most meglőnek ingemet, hogy tudtam én idejutni? Akkor, mikor én ezt elgondoltam, akkor Szent Pétör elől, sudár termetű embör vót tiszta kék gúnyában, kihúzta a kardját, kitarja az ég felé, egyszer levágott, egyszer keresztülvágott s az esszes katonaság leomlott. (...) Mikor ez megtörtént, akkor Szent István király balfelől ügyesen megfordul, reám néz, még hármat lépett, addig nezett, s akkor eltűnt. Akkor Szent László király es kifelé fordult, megnezett ingemet, s amíg hármat lépett ő es eltűnt. Amikor ezek eltűntek, a Mária szobor, nem lábon fordult meg, hanem úgy egytestüleg, megfordult jobbra. Szembe velem s azt mondja:

– Maga korán reggel menjen a kegytemplomba, adja által a misézőnek az üzenetet! Ez az üzenet, hogy többet nem lesz a csíksomlyai kegyterületen katonai felvonulás! Akkor azt mondja: A stációk esze vannak törve, azokat a búcsúsok adományából fogják megcsináltatni. Osztán azt mondja nekem: Maga a munkát, amit eddig végzett, végezze tovább is! Gyakrabban a szentmisére, mer’ a gonosz uralkodik, de a jóisten akarátját nem fogja le-törni!

Na akkor aztán ez vót pénteken éjjel, szombatra virradóra. Aztán mikor megebredtem, hát én csupa víz vótam, annyira meg vótam gyötörve.

BÁLINT I. László oroszhegyi székely ember elvégezte a reábízott feladatot, A kétségek azonban továbbra sem hagyták el: “Istenem, vajon bételik e? Hát eltelik nyolc óra, nem jönnek a katonák. Eltelik kilenc óra, nincsen gyakorlat semmi. Hát egyszer eljő a tíz óra, senki se mozdul. Akkor keletről jött egy olyan nagy téglalapszárnyú gép, de nagy, nagy gép, akkor elmenyen a Hargita felé, s úgy megkerüli Csíksomlyót. Nagy kerületet csinált, háromszor kerülte meg, min küssebbre, küssebbre! Föl a Salvator hegye fölé es, s ahonnan jött oda vissza es ment.”

Egy szeptember hétköznapjai

BÁLINT I. László élte tovább a székely földművesek életét. Nevelte gyermekeit, küzdött a földdel a megélhetésért. Imádkozott, sokat imádkozott. Vezette a szentolvasót a templomban. A gonoszok azonban, mint táltosainkat nem hagyták s ma sem hagyják nyugodni. A fizikai valóság látszólag hétköznap, a látszat mögött azonban ott egy élet küzdelme a jóért, a közösségért, az igazságért és az Istenért. “Este mikor lefeküdtem örökké a gonoszak rám akarnak rohanni! Amint rám akarnak rohanni a gonoszak, én örökké valahogy, az Úristen úgy adta, hogy fölemelkedtem a levegőbe. Ott es mondtam a rózsafűzért, ott es intöttem a hitre, ne üldözzétek a papokat, ne üldözzétek a hitet! S akkor, mikor ezt mondtam, akkor má’ a cigányok támadtak rám, s le akartak fogni, akkor emelkedtem föl a levegőbe s oda szálltam ahová akartam. Így vót az én sorsom s az én életöm...”

Összegzés

BÁLINT Sándor írja idézett művében: “OROSZ István a régi licentiátusok, félpapok szellemi utódja is egyúttal, aki jelentős, a nép finainál éppenséggel nem ritka, egyházas kultúrájával azt a szakadékot hidalja át, ami a jozefinizmus kényelmes józanságában nevelkedett lelkipásztor és a vallás heroikus élményét hordozó nép között sokszor vált a XIX. század folyamán olyan feltűnővé.” (BÁLINT 1942, 26) Az OROSZ Istvánról szóló sorok vonatkoznak BÁLINT I. Lászlóra is. Mi annyit tehetünk még hozzá, jó fél évszáddal azután, hogy BÁLINT Sándor papírra vetette ezeket a sorokat, hogy az általa emlegetett szakadék a 20. századra is jellemző maradt.

Laci bácsi révülésének apró részletei, melyeknek teljes ismertetésére most nem nyílt lehetőség, egész története, élete és lénye, egy rendkívül ősi kultúrkör felé fordíthatja figyelmünket. Népünk kultúrájának olyan rétegét tárja elénk, melyről már igen sokat tudunk, mégsem nyerte el eddig az őt megillető helyet a néprajzi közgon-

dolgozásban. Ősi hitünk keresztény formában való továbbéléséről van szó, mely jelenségre már KÁLMÁNY Lajos is fölhevítva a figyelmet: BÁLINT I. László a keresztény táltos.

BÁLINT I. László hite, áldozatvállalása, egész személyisége az ősi székely hagyomány teljességében alakult ki. A kötött szövegű hagyományok, imák, énekek tudását és használatát, az Urusos kút történetének őrzését és továbbadását ugyanúgy Istentől kapott feladatként éli meg, mint csíksomlyói küldetését. E feladatot tekintette életcéljának, bár a földi kötelezettségeknek is példásan megfelelt. Közössége és szűkebb családja tisztelettel és szeretettel veszi körül, bár életfelfogásával, szemléletével nem azonosul maradéktalanul. A látói képesség családon belüli fennmaradása nem zárható ki.

Irodalom

1. BÁLINT Sándor (1942): **Egy magyar szentember**. Budapest
2. ORBÁN Balázs (1868): **A Székelyföld leírása...** I. kötet, Pest
3. P. SZÓKE János (1988): **MÁRTON Áron**. A szerző kiadása

Vedeniile lui László BÁLINT I. din Dealu (jud. Harghita)

(Rezumat)

László BÁLINT I., țăran în Dealu (Oroszhegy), jud. Harghita, lângă Odorheiu Secuiesc, s-a născut în 1907. Marele pelerinaj romano-catolic de la Șumuleu-Ciuc fiind interzis în anii '50, el are vedenii în 1962 în care este somat să reia pelerinajul. Experiența lui religioasă este relatată în fața magnetofonului, în cursul culegerii din anii 1994-96 a autorului. În această relatare viziunea creștină asupra lumii se îmbină cu elemente păgâne (samaniste) maghiare dinaintea regelui Ștefan (I.) cel Sfânt, convertitorul la creștinism al maghiarilor. Prima vedenie, în care BÁLINT își primește misiunea, are loc într-un vechi loc de cult din hotarul satului Dealu, la locul numit Urusos kút ('fântâna vindecătoare'). Credința locală atribuie originea

acestui izvor unui miracol al celuilalt rege sfânt al Ungariei, Ladislau (I.) cel Sfânt, care apare de asemenea în vedeniile omului sfânt.

The Visions of the Saint Man László I. BÁLINT from Oroszhegy (Dealu, Harghita County)

(Abstract)

The peasant László I. BÁLINT from Oroszhegy, close to Székelyudvarhely (Odorheiu Secuiesc), was born in 1907. As the famous pilgrimage of the Roman Catholics to Csíksomlyó (Șumuleu-Ciuc) was forbidden in the 1950's, he started having visions in 1962 and in them he was summoned to resume the pilgrimage. His religious experience was recorded by the author between 1994-1996. In this account the Christian vision upon the world is combined with pagan elements. The first vision, in which BÁLINT receives the mission, takes place in an ancient place of cult on the border of the village Oroszhegy, called the Urusos ('curing') well. The local belief confers to this source a miracle of a saint king of Hungary, Ladislau I, who also appeared in the visions of the saint man.

